

ați putea imagina, căci eu am fost în Suedia și știu. Lucrează în condiții groaznice, peste stresul normal! Dar, într-adevăr, noi trebuie să începem cu această educație.

S.C.: Mulțumindu-vă pentru această discuție, doresc să vă întreb dacă mai aveți ceva de adăugat.

P.C.: Și eu vă mulțumesc și aș dori să transmiteți cititorilor dvs. că noi suntem datori să le rezolvăm problemele și vom încerca aceasta. Statul român încercă să rezolve unele nedreptăți și este evident că cineva care a lucrat în România își va primi drepturile, proporțional cu cât a lucrat.

☆

La ieșirea din clădire, după terminarea interviului cu domnul Ciotloș, persoana cu ecusonul prins de cămașă care stătea încă la intrare (aflasem între timp că este directorul direcției de protocol a ministerului muncii) s-a uitat la mine și mi-a spus că știe acum cine sunt (se uitase în pașaportul pe care l-lăsasem la polițistul de la intrare) și că a aflat și că eram nemulțumită că la toalete nu există hârtie. În timp ce-mi spunea acestea la fel de tănoș ca la început, în fața scării s-a oprit o limuzină neagră. Directorul protocolului a sărit ca din pușcă la limuzină și aplecându-se la 90% a deschis ușa din care a ieșit un bărbat înalt, blond, elegant îmbrăcat, într-un costum de culoare închisă: l-am recunoscut pe ministrul muncii, pe d-ul Marian Sârbu. Directorul protocolului nu mai era nici tănoș și nici cu privirea ucigătoare. Era acum plin de zâmbet slugarnic, gata să se facă și preș la ministru!

ÎN VIZITĂ LA DIRECȚIA COMUNICARE, RELAȚII INTERNAȚIONALE ȘI APLICARE ACORDURI

Cu o zi înainte de a-l întâlni pe d-ul Ciotloș, m-am dus la ministerul muncii ca să-mi depun dosarul de pensie. Doamna Ruxandra Miclăuș, deosebit de amabilă, care mă ajutase cu un an în urmă la primirea răspunsurilor pe care le adresasem ministrului Smaranda Dobrescu despre noua lege a pensiei și cu care vorbisem de nenumărate ori la telefon din Suedia în vederea realizării interviului cu domnul Ciotloș, dar pe care o întâlneam personal pentru prima dată acum, s-a oferit să mă ajute și în problema depunerii dosarului, mai ales că eu nu aveam nici mandat și nici adresă în România.

Am considerat însă că este de datoria mea să verific singură ceea ce au relatat cititorii mei despre pe de o parte faptul că li se dau informații contradictorii, pe de altă parte despre lipsa de amabilitate a unora din cei cu care vin în contact. Și împreună cu arhitectul Ciupitu am început lungul drumul al solicitantului către depunerea dosarului de pensie. Am aflat de la portarul civil de la ministerul muncii că pentru cereri de pensii trebuie să merg în clădirea "C". În clădirea "C" am întâlnit un portar amabil, care m-a întrebat dacă sunt din București sau nu, care nu s-a enervat când l-am întrebat de ce mă întreabă aceasta și nici când m-am uitat la ecuson, ci mi-a spus calm că astăzi ne fiind zi de lucru cu publicul, numai cei din provincie pot intra la serviciul de pensii; după ce am lăsat pașaportul mi-a dat un ecuson pe care scria, cred, "vizitator" și mi-a indicat apoi etajul și numărul camerei. Ba mai mult, mi-a spus și "Bine ați venit!" La camera unde se dădeau informații solicitanților de pensie, nu-mi aduc aminte numărul camerei, nu era nimeni; am așteptat lângă ușa și după un timp a apărut o femeie între 40-45 de ani, morocănoasă, de loc bucuroasă de vizitatori, care m-a întrebat ce doresc, stând cu spatele, în timp ce deschidea ușa. În timp ce o urmăream prin ușa pe care a deschisese, i-am spus că am venit din Suedia și doresc să depun dosarul de pensie. "Nu aici, ci acolo unde locuiți", mi-a spus femeia, stând tot cu spatele la mine. "Eu locuiesc în Suedia și aici nu am un domiciliu stabil". "Aici nu puteți lăsa actele. N-aveți mandat?" "Nu, de ce să

am?" Trebuie să recunosc că chestia acesta, cu mandatul, n-am înțeles-o de loc. Pentru că nu este de înțeles! Mă simteam extrem de oboșită, căci mai avusesem câteva drumuri înainte de această vizită, oboșeală la care contribuia și căldura de 28 de grade amestecată cu un aerul îmbăcșit și de aceea am îndrăznit să întreb dacă mă pot așeza pe un scaun, mai ales că nu mă poftise să iau loc. Nu mi-a răspuns, dar eu m-am așezat oricum. "Puteți să vă uitați dacă actele pe care le am sunt cele care se cer?", am întrebat-o. Insistența mea o demja evident și mi-a răspuns morocănos: "V-am spus că nu aici trebuie să depuneți actele." "Eu editez o publicație la Stockholm în Suedia", i-am spus, și atât pentru mine cât și pentru cititorii mei care sunt în aceeași situație aș dori să-mi spuneți cui să mă adresez. Am putea face o mică discuție despre aceasta pe care s-o imprim pe bandă?", am întrebat. "Nu, așa ceva nu se poate! Discutați cu doamna directoare!" Femeia a ieșit din cameră și după câteva minute a venit o altă femeie, tânără, de vârsta fetelor mele, care, fără să se uite la mine, i-a spus femeii care era la informații:

"Nu se imprimă nici o discuție pe bandă aici!" Am spus atunci că aș dori personal să vorbesc cu "doamna directoare". Plină de sine, tână femeie mi-a spus: "Eu sunt directoarea". M-am prezentat "doamnei directoare" și i-am spus că doresc să stăm puțin de vorbă despre unele informații care nu corespund cu cele pe care le am despre cum și unde se solicită pensia. "Ce doriți să știți? Vă rog însă să nu imprimați pe bandă, pentru că nu este voie fără aprobarea domnului președinte". "Știți, eu am organizat un seminar acum câțiva ani despre 'Principiul accesului la actele publice' și avocatul poporului din România, d-ul Mitroi, mi-a spus atunci că în România ca și în Suedia funcționează acest principiu, ceea ce înseamnă că dvs. ca funcționar public aveți voie să vorbiți cu presa fără aprobarea șefului." Un minut a părut nedumerită "doamna directoare", dar argumentul meu a convins-o. "N-am putea să ne așezăm undeva, unde-i mai mult spațiu?", am întrebat. Fără prea mult entuziasm ne-a invitat în camera unde era și biroul doamnei directoare. La început foarte încordată, discuția s-a transformat pe parcurs într-o discuție normală, dar spre surprinderea mea am constatat că informații importante pentru cei din afara României care-și cer dreptul la pensie, chiar în cadrul aceleiași direcții, sunt neclare, ba chiar contradictorii. Am să redau această discuție mai jos:

Silvia Constantinescu: Vă rog să-mi spuneți, cine sunteți de fapt?

Angelica Mihail: Mă numesc Angelica Mihail și sunt director la direcția Comunicare, Relații Internaționale și Aplicare Acorduri în cadrul Casei Naționale de Pensii, care este instituția ierarhic superioară care a intrat în vigoare de la 1 aprilie 2001. Sunt jurist, lucrez în sistemul de pensii și asigurări sociale din 1991; am plecat dintr-un oficiu de pensii, am trecut prin direcția generală de la capitală; am venit în Ministerul Muncii, la direcția de pensii în 1993; în 1995 am trecut la nou înființata direcție de Integrare Europeană, unde am avut posibilitatea să studiez toată legislația europeană de pensii, și nu numai, și tot efortul pe care-l face România în procesul de integrare. După perioada de specializare m-am întors în sistemul de pensii din 1999, când am început să se elaboreze documentele programatice privind reforma sistemul de pensii din România; director la această direcție de la 1 februarie 2001.

S.C.: Aceasta este lista actelelor pe care le-am primit prin direcția de presă a ministerului muncii și pe care am prezentat-o în CURIERUL ROMÂNESC numărul 2/2001. Eu am actele de pensie în conformitate cu această listă, sunt corecte? Cui trebuie să le adresez, căci persoana de la informații mi-a spus că nu aici trebuie să le depun?

A.M.: Să vad ce acte aveți. Din articolul pe care mi-l-ați prezentat dvs., dacă vorbim de cetățeni, fie ei

români sau cu dublă cetățenie așa cum apare din articol - e greșit. Deci nu putem vorbi de "domiciliul titularului". El poate avea o reședință, sau dacă nu, dosarul se depune la Casa de pensii acolo unde domiciliază mandatarul, care încă este un pion principal în problema cu pesiile celor care domiciliază în afară, pentru că dosarul se depune la Casa de Pensii acolo unde domiciliază mandatarul. Această posibilitate a fost recunoscută pentru prima dată în 1997 prin legea 86 care înlătura prevederea discriminatorie și atunci cetățenii români, deci repet, este vorba de cetățeni români cu domiciliul în străinătate, nu și pentru cei care nu au cetățenie română. Și atunci s-a introdus acest tip de procură, pentru că ne având domiciliu aici, practic unde puteau să se ducă? La orice casă de pensie? Am avut chiar recent o discuție cu domnul președinte Ciotloș și intenția noastră este să indentificăm o singură casă, să nu lăsăm la nivel de județ sau sector, să creem aici, la nivel național, o unitate care să prelucreze, să stabilească drepturi și să plătească pentru această categorie care nu mai vrea să vină în țară.

S.C.: Dacă solicitantul de pensie din altă țară vine el personal cu actele cerute de dvs. la București și își deschide un cont de bancă al cărui număr vi-l lasă dvs., de ce are nevoie de un mandat și de o procură? Nu există altă soluție? Ambasadele n-ar putea...?

A.M.: Aici intrăm pe tărâmul unei alte instituții. Din punct de vedere consular, cei care reglementează activitatea ambasadelor și a misiunilor diplomatice ale României pe teritoriul altor state, acesta misiuni diplomatice au dreptul prin statutul lor de a emite procuri care au valoare în țară ca și când au fost făcute la un notar român, dar atenție, pentru cetățenii români. Acele persoane care nu sunt cetățeni români, nu pot beneficia de acest serviciu. Însă, duc ideea mai departe, pentru că împreună cu colega mea, cu domnișoara Florescu, suntem în procedură de a modifica aceste norme, dat fiind că România a ratificat convenția de la Haga, care prevede scutirea asupra legalizării actelor, astfel încât vom putea cât de curând să punem în practică o procură făcută la un notar străin, deci unde domiciliază solicitantul la pensie, care procură, dacă este dublată de apostila prevăzută în convenția de la Haga, este perfect valabilă. Cu țările care n-au semnat convenția de la Haga, este posibil ca noi prin Uniunea Notarilor Publici din România să avem o convenție bilaterală de asistență juridică. Deci ceea ce deasemeni presupune că pot folosi o procură făcută în străinătate. Deci acum fie că sunt cetățean român, cu dublă cetățenie sau cetățean străin, înseamnă că mă duc în orice țară care a ratificat tratatul și pot procura acea procură care poate fi foslosită în România.

S.C.: Tot nu înțeleg. Dacă eu vin și-mi deschid un cont în România, pe care vi-l indic, de ce să am nevoie de mandat?

A.M.: Pentru că există în legea 19 un paragraf, care spune că fiecare pensionar/asigurat are un cod numeric de asigurare socială care se formează pe scheletul codului numeric personal și acesta este element și de identificare și de atribuire a codului de asigurare și de program. Deci programul de pensii în momentul acesta este un program foarte complicat introdus pe calculator care cere de la sine introducerea acestui cod, ori ne având mandatarul al cărui elemente de indentificare să le introduc în program, ar însemna că nu pot să-i stabilesc pensia.

S.C.: Prin această hotărâre Casa de Pensii pune solicitantul în situația de dependență, de a se simți obligat sau de a plăti pe cineva ca să-i facă acest serviciu stupid.

A.M.: Dacă nu aveți domiciliul aici? Ce faceți după 6 luni? Veniți aici?

S.C.: De ce trebuie să vin?